

30.1.2015

MEDDELANDE TILL LEDAMÖTERNA

Ärende: Framställning nr 2148/2013, ingiven av Gredo Förster, tysk medborgare, om rätten att säga upp energiavtal

1. Sammanfattning av framställningen

Framställaren anser att energikonsumenter bör ha rätt att säga upp sina energiavtal. Han uppmanar Europaparlamentet att ändra direktiv 2011/83/EU om konsumenträttigheter så att detta blir möjligt. För närvarande har konsumenterna en uppsägningsfrist på två veckor efter det att avtalet undertecknats. Framställaren anser att denna tidsfrist är för kort.

2. Tillåtlighet

Framställningen förklarades tillätlig den 5 september 2014. Kommissionen har uppmanats att lämna upplysningar (artikel 216.6 i arbetsordningen).

3. Kommissionens svar, mottaget den 30 januari 2015.

Kommissionens iakttagelser

Enligt artikel 2.1 i direktivet om konsumenträttigheter avses med en konsument ”varje fysisk person som i samband med avtal som omfattas av detta direktiv agerar för ändamål som faller utanför den egna närings- eller yrkesverksamheten”.

Denna definition är allmänt använd i all den unionslagstiftning som syftar till att förbättra konsumentskyddet. En liknande definition anges i direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder¹ och direktiv 93/13/EEG om oskäligen villkor i konsumentavtal.

¹ EUT L 149, 11.6.2005, s. 22.

Det var ett politiskt beslut från EU:s lagstiftare att angripa de problem som konsumenterna (fysiska personer som inte agerar inom ramen för sin handelsverksamhet) stöter på och fastställa regler som syftar till att förbättra skyddet för att väga upp för deras svaga ställning i förhållande till säljaren eller tjänsteleverantören. Detta har ansetts vara nödvändigt för inrättandet av en fungerande inre marknad, och fastställs i artikel 38 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna, enligt vilken en hög nivå i fråga om konsumentskydd ska tryggas i unionspolitiken.

Skäl 13 i direktivet om konsumenträttigheter lyder dock som följer: ”Medlemsstaterna bör förbli behöriga, i enlighet med unionsrätten, att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på områden som inte faller inom direktivets tillämpningsområde. Medlemsstaterna får således behålla eller införa nationell lagstiftning som motsvarar bestämmelserna i detta direktiv eller vissa av dess bestämmelser i förhållande till avtal som inte omfattas av direktivets tillämpningsområde. Medlemsstaterna får t.ex. besluta att utvidga tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv till juridiska personer eller fysiska personer som inte är ”konsumenter” i den mening som avses i detta direktiv, såsom icke-statliga organisationer, nystartade företag eller små och medelstora företag.”

Kommissionens erfarenheter bekräftar att vissa medlemsstater har använt sig av denna möjlighet när det gäller annan konsumentskyddslagstiftning, till exempel i fråga om otillbörliga affärsmetoder.

Det är därför de tyska myndigheterna (regeringen och parlamentet) som ska behandla denna framställning och avgöra huruvida det skulle vara lämpligt att utvidga tillämpningen av den tyska civillagen och införliva om konsumenträttigheter till juridiska eller fysiska personer som inte är konsumenter, med beaktande av den nationella rättens särdrag och den tyska federala författningsdomstolens rättspraxis.

Slutsats

Den tyska lagstiftande myndigheten får enligt unionslagstiftningen utvidga tillämpningen av bestämmelserna i direktivet om konsumenträttigheter till juridiska personer eller fysiska personer som inte är konsumenter i den mening som avses i direktivet.